

Ensimmäiset vuoteni seisojan kanssa

Kaj Ovaskainen

Ajattelimpa avalla sanaista arkuani ja kertoa millaista on ollut omistaa kk saksanseisoja kohta kaksi vuotta. Koiria itselläni on ollut aina ja kasvatustyötä on tullut tehtyä 1996 alkaen. Tosin vaan toisen rodun parissa. Mutta ennen sitä voisin sen verran kertoa mitä aikaisemmin on matkan varrella tapahtunut. Eli metsästyskortin olen hankkinut 1991 ja sitä ennen olen ollut isäni ja kummini Niemisen Tuomon matkassa metsäreissuilla. Niiltä reissuilta ei onneksi tullut suuria traumoja sillä into metsästykseseen on säilynyt tähän päivään asti. Lämmöllä muistan kuinka mökkisaunan lauteilla istuvat köriläät avasivat nuorelle pojalle elämän ihmeellisiä asioita. Välillä punotti posket muustakin kun lämmöstä. Siispä sieltä poika poloinen ohjeensa ammensi.

Metsästys oli myös ”tauolla” hetken aikaa kun alkoi noi tytöt kiinnostaan enemmän kun mäntymettä. Ei mukamas kutemiseltaan metälle kerinny. Sittenkin kun se oikea tuli löydettyä ja elämä vakiintui oli taas aikaa vanhalle kunnon harrastukselle. Ja on se mäntymettäkin alkanut maistumaan kun olis imuriin pitäny tarttua.

Ja sitten asiaan. Ensimmäiset seisojakokemukset ovat jo 80 luvun puolenvälin kieppeiltä. Kummini hankki ensimmäiset seisojansa ja sain seurata aika ajoin toimintaa niiden kanssa. Metsästyskortin saatuaani pääsin toki myös kokemaan sen jännityksen astella seisonalle ja pudottaa siitä fasaanin. Silloin jo päätin, että tuollaisen koiran hankin itsellenikin. Vuosia se ajatus sitten ottikin mutta vihdoinkin keväällä 2010 astui pirttiin sitten se oma kk saksanseisoja uros Tatsa. Oltiin sitä onnesta soikeena kun katteli iltaisin sitä karvakasaa siinä jalkojen juuressa. Käväisi siinä mietteet jo tuleviin syksyihin uuden kaverini kanssa. Mutta oli sitä työtäkin vissiin jonkun verran edessä. Tosin kaveri osoittautui kovin yhteistyöhaluiseksi ja kaikin puolin miellyttäväluonteiseksi.

Kun sitten kesä koitti, alkoi koulutuskin. Tosin tottis oli aloitettu heti pennun saapuessa. Siinä oli niin isäntä kun koirakin ihmeissään kun alettiin ottaa sulkeisia Korkealan mäellä. Mutta touhu alkoi miellyttää yhä vaan enemmän mitä pidemmälle kesä eteni. Koira kehittyi siinä missä isäntäkin. Luonnetta se vaati molemmilta sillä palaute virheen sattuessa oli kovaa. Tunnetusti Tuomo ei moittinut koiraa vaan isäntää ja totta...virheet on monesti juurikin siellä päässä hihnaa. Mutta kaikella on tarkoituksensa. Siinä sitten kesän aikana useampi kyyhky sai kyytiä häkistä ja riistatoita kertyi mukavasti. Myös noutoa harjoiteltiin tiukkojen ohjeiden mukaan.

Ja sitten se syksy sai niinkun minäkin ja ja alkoi kyyhkyjahti. Poika pääsi ensi kertaa oikein tositoimiin. Ei muuta kun passiin ja kyyhkyjä odottelemaan. Oli hienoa seurata kuinka koiran aistit oli valppaana koko ajan aivan kun se tietäisi mitä pitäisi tehdä. Ja eipä aikaakaan kun kuville pelmahti parvi kyyhkyjä ja pam pam. Kaksi kyyhkyä peltoon ja koira noutoon. Siinä meinasi mies herkistyä kun ensimmäinen kyyhky napsahti käteen ja koira säntäsi uutta hakemaan. Onnistumisen tunne oli sanoinkuvaamaton kun seurasi koiran työskentelyä. Siinä sitten saatiin syksyn aikana useampia noutoja aikaiseksi. Myös metsässä käynnit lisääntyivät koko ajan. Metsäkanat olivat vielä juonimpia ja hassuttivat pentua mennen tulen ja vielä palatessaan. Mutta kokemus karttui jos ei muu. Lumien tullessa käytiin kättelemässä myös jänisten jälkiä. Tosin sitten sitä lunta tuli juurikin niin paljon että se leikki loppui lyhyeen. Milläs tällänen lonkkavikainen isäntä sillä paksussa lumessa rämpi, no ei millään. Ei siis muuta kun kevättä odotteleen.

Kevättä odotellessa into vaan kasvoi ja kokeisiin alkoi mieli. Ja miksi ei, piti haastetta olla. Siispä kevään mentyä ja kesän saavuttua vesityöharjoituksiin. Kaikki meni oikeastaan aika hyvin ennen kuin sattui pikku haaveri lammen rannalla. Sorsan jo ollessa suussa ja Tatsa palaamassa rantaan löi se koipensa veden alla olleeseen kariin ja satutti koipensa. Ja notta perkele sen sorsan vikahan se oli. Siinä sitten haettiin jonkin aikaa itse sitä pirun sorsaa ennen kun koiran kipu unohtui. Tosin jotenkin se jäi kummittelemaan sinne pikkuiseen takaraivoon sillä innokas veteen meno hävisi kesäksi. Tosin vesityöt saatiin suoritettua avointa luokkaa myöten. Siinä se kesä 2011 meni kuin siivillä kaiken kivan merkeissä. Tulihan kesän aikana paljon uusia tuttavuuksia harrastuksen parissa. Tuli huomattua että tässä kerhossa on paljon vallon mainiota seurapiiri-ihmisiä.

Sitten tuli se paljon odotettu elokuu. Sehän alkoi taas kyyhkyjahdilla jossa olikin jo erittäin mukava seurata koiran varmoja otteita. Nouto oli jo mennyt sen verran selkärankaan, ettei ylimääräisiä ohjeita tarvinnut koiralle kertoa. Sorsastuksen alettua koirakin oli jo karistanut kesän kolahdukset mielestään ja nouti sorsaa kun vanha tekijä. Kyllä metsästys maistui.

No niin, sitten ne kokeet. No Junkkari piti tietenkin kokea. On se hieno tapahtuma näin ensikertalaisen silmin. Ennätysmäärä koiria pitkin lakeuksia laukkaamassa. Kerrassaan mainiosti järjestetty tapahtuma. Ja kuuluuhan sinne se illanviettokin. No mehän mentiin Penttisen Matin kanssa sitten saunaan. Otettiin siinä löylyt ja taisi siinä pari oluttakin mennä. Aikansa kun löylyä paiskoo alkaa mieli vilvoitteleen jonne suuntasimmekin ja hitto... mikäs se siinä seisoo?! Thaimaalainen marjanpoimijatyttö kattoo kahta alastonta miestä murto-osasekunnin ja pakenee paikalta kiljuen. Liekkö olleet miehet liian köyhän näköisiä tai sitten niin julmasti varustettuja ettei tyttö saunaan tohtinut jäädä? Jäi pikkusen arvoitukseksi miksi pakeni ja miksi oli ukkojen puolella varpaitaan huuhtomassa. Pirun kielimuuri!

Itse kokeesta ei paljoa käteen jääny mutta kivaa oli. Ja olihan noita muitakin kokeita syksyn aikana. Niin ja se nuo1 tuli sitten saatua. Alkoi vissiin isäntä koiraansa luottamaan. Kyllä se alkoi jo niin maar pirusti närästään kun koira seiso mutta isäntä tuumaa aspirantin kanssa jotta myyriä taitaa kattella. Siitä sitten kun koiran komensin liikkeelle niin sepä nostikin läheisestä ojasta fasaanin niin komeesti. Onneksi Harjun Manu pääsi oikein kysymään kaksikolta notta olivatkos herrat koskaan nähneet lentävää myyrää. Mitäpä siihen sanomaan kun näkyy ukolla näkö olevan sen verran kunnossa että erotti fasaanin ja myyrän toisistaan.

Entäpä nyt. Taisi seisokat viedä ensin sormen ja sitten koko käden. Nyt jo suunnitellaan omaa pentuetta toki Tuomon koiralla. Mielenkiinnolla odottelen tulevaa kevättä pentujen parissa. Ei tainnut Junkkarikaan viimeiseksi jäädä muista kokeista puhumattakaan. On ne hienoja päiviä mukavassa porukassa ulkoillen ja todella mukavia kun tulee vielä tulostakin. Haluankin kiittää kaikkia koiranohjaajia mukavista hetkistä maastossa ja toivon että ensi syksyn kokeet menee yhtä hyvässä hengessä.